

Posudek vedoucí bakalářské práce Veroniky Krejčové

Rupturas en el tiempo y el espacio en el cuento fantástico de Julio Cortázar

Pojednat v rámci bakalářské práce problematiku fantastické literatury či povídek argentinského autora Julia Cortázara je nadlidský úkol, proto se Veronika Krejčová rozhodla soustředit na čtyři texty a v nich na otázky času a prostoru – ty jsou samozřejmě jedním z konstitutivních rysů fantastického žánru. Teoretický rámec jí poskytují dvě klasické teorie autorů Tzvetana Todorova a Any Maríi Barrenechey.

Struktura práce nás vede od kontextu k textu, ale poté opět nepochopitelně ke kontextu. Domnívám se, že analýze Cortázarových textů by měl předcházet alespoň stručný úvod a především vysvětlení stěžejního termínu, se kterým chce autorka pracovat a který se objevuje v samotném názvu práce: „rupturas en el tiempo y el espacio“. Co se tím přesně míní? Jaký význam hrají tyto „zlomy“ v Cortázarově tvorbě a jsou hlavním způsobem, jak autor vytváří fantastično, nebo jen jedním z mnoha? Bohužel komplexní odpověď nedostáváme ani po přečtení práce, přitom držet se zvolené problematiky by bylo daleko přínosnější než pokus naroubovat Cortázarovy texty na Bachtinův románový chronotop – sama autorka navíc přiznává, že to není podstatné.

Ani stručná kapitola „El contexto histórico“ nepřináší, co slibuje; místo historického kontextu (ovšem čeho? Fantastické literatury? Cortázarovy tvorby?) jde spíše o úvahu nad názory Davida Roase – zmíněn je jen krátce romantismus, zcela pominut modernismus (pro zrod fantastické povídky zásadní) a pár slov padne o Alazrakiho „neofantástcio“.

Právě Alazraki by byl dobrým teoretickým východiskem pro analýzu Cortázarovy tvorby. Autorka však volí již zmíněné teorie, což přináší řadu úskalí. Hlavní vidím ve snaze je za každou cenu aplikovat na zvolené texty; přitom nejde o rigidní „škatulky“, ale o přístupné systémy, které ne vždy mohou postihnout bohatství a možnosti textu. Vždyť sám Cortázar hovořil o významové mnohovrstevnatosti svých děl. Možná by pomohlo, kdyby se Veronika Krejčová nebála teorie míchat, propojovat, odmítat a především doplňovat vlastními názory.

Tvrdí-li na str. 19, že Todorovova teorie „sigue siendo muy válida y más adquirida y aplicada en analizar los textos...“, v případě moderní hispanoamerické literatury tomu tak není. Pro analýzu Cortázarových či Borgesových děl se jeví nedostatečná a překonaná, neboť kouzlo jejich literatury tkví právě v neuchopitelnosti a nejistotě, která u čtenáře přetrvává i po posledním slově povídky. Zkrátka čtenář se rozhodně nemusí rozhodnout pro jednu z nabízených variant.

Tím se dostáváme k analýze zvolených textů; měla by tvořit stěžejní část práce, je však rozsahem spíše krátká. U povídky „Noche boca arriba“ hovoří autorka o tom, že se v povídce vlastně nic nadpřirozeného neděje a že je fantastická jen kvůli hře autora se čtenářem. Je opravdu toto dostačující pro vznik fantastického? A není-li přítomno fantastické, je-li to obyčejný sen, jakých se nám zdají tisíce, lze hovořit o nějakých časových a prostorových zlomech? Není fantastické i to, že aztécký hrdina sní o Paříži 20. století s naprosto reálnými a přesnými rysy?

Je škoda, že práce trpí zmíněnými nedostatky a hlavně určitou neuspořádaností, neboť na druhou stranu je vidět zájem Veroniky Krejčové o téma a radost, kterou ji četba Cortázarových textů přináší. Také prokazuje kvalitní práci se sekundární literaturou. Stylistická a jazyková úroveň kolísá; domnívám se, že slovenský text by se vyvaroval některých neduhů španělské verze.

Práci doporučuji k obhajobě a navrhuji hodnocení *velmi dobře*.

